

ΕΤΟΣ 53ον

13 Νοεμβρίου 2005

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 46 (2737)

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ

«...τοιοῦτον ἔχομεν Ἀρχιερέα...»

Τό σημερινό Ἀποστολικό Ἀνάγνωσμα εἶναι ἀφιερωμένο στόν ἅγιο Ἰωάννη τό Χρυσόστομο. Εἶναι ἀπό τήν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή. Ὁ Παῦλος στήν ἐπιστολή αὐτή προσπαθεῖ νά στηρίξει τό φρόνημα τῶν ἑβραίων χριστιανῶν πού εἶχαν περιέλθει σέ ἀπόγνωση ἐξαιτίας τῆς ἐχθρικής στάσεως τῶν συμπατριωτῶν τους. Προβάλλει τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί μάλιστα λέγει πῶς εἶναι Ἀρχιερέας «ὁσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπό τῶν ἀμαρτωλῶν καί ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος» (Ἐβρ. 7, 26). Ἀπό τήν Ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ ἀντλοῦν καί ὄλοι οἱ κληρικοί τή χάρη μέ τή χειροτονία τους ἀπό τόν Ἐπίσκοπο. Ἔσ δοῦμε πιο ἀναλυτικά μερικές πτυχές ἀπό τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τήν Ἱερωσύνη, ὅπως π.χ. τό πρόσωπο τοῦ Ἱερέα, ὅπως εἶναι καί ὅπως τό θέλουν οἱ πιστοί μας.

Τό πρόσωπο τοῦ Ἱερέα

Πρῶτα πρῶτα ὑπενθυμίζουμε σέ ὄλους μας πῶς ἡ Ἱερωσύνη δέν εἶναι φυσικό χάρισμα τοῦ λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου, ἀλλά δῶρο τοῦ Θεοῦ. Σέ ποιούς εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ; Σέ ἀνθρώπους πού ὑπόκεινται καί αὐτοί σέ πάθη καί ἀμαρτήματα. «Καί τοῦτο κατὰ θεϊάν διοίκησιν γέγονε, τό τοῦς ἱερεῖς καί αὐτούς ἀμαρτίαις ἐμπεσεῖν. Καί ἄκουσον πῶς ἐστίν· οἱ διδάσκαλοι καί αὐτοί καί οἱ Ἱερεῖς, εἰ μή ἡμάρτανον, μηδέ ὑπέκειντο τοῖς πάθεσιν τοῦ βίου, ἀπάνθρωποι ἤμελληον εἶναι περί τοῦς ἄλληλους καί ἀσύγγνωστοί», δηλ. καί τό ὅτι κάνουν ἀμαρτίες καί οἱ Ἱερεῖς εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς θεϊας προνοίας τοῦ Θεοῦ. Κι ἄκουσε γιατί· ἄν ἦταν ἀναμάρτητοι οἱ Ἱερεῖς κι ὅσοι κηρύσσουν τό λόγον τοῦ Θεοῦ κι ἄν δέν εἶχαν κι αὐτοί ἀνθρώπινα πάθη, θά ἔνωσαν ἀντιπάθεια καί δέ θά συγχωροῦσαν τοῦς ἄλληλους ἀνθρώπους, λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ἐπίσης ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης στίς περίφημες ἐπιστολές του γράφει σέ κάποιον· «Ἐσκήρηνυας ἐρευνῶν τήν τῶν μοναχῶν καί ἱερέων ζωήν, τό

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. ζ' 26 – η' 2)

«Τοιούτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς»

Ἀδελφοί, τοιούτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος, ὃς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκη, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνε νέγκας. Ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς ἔχοντας ἀσθένειαν, ὁ λόγος δὲ τῆς ὁρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον νόον εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον. Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, **τοιούτον ἔχομεν ἀρχιερέα**, ὡς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν Ἁγίων λειτουργὸς καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, «ἦν ἔπηξεν ὁ Κύριος», καὶ οὐκ ἄνθρωπος.

ἀναμάρτητον ζητῶν ἐν αὐτῇ, ὅπερ μόνον ἐστὶ Θεοῦ, καὶ τοῦτο ἀνθρώποις ὁ κατορθῶν οὐκ εὐρίσκει», δηλ. ἔχεις γίνεαι σκληρὸς ἐρευνῶντας τὴ ζωὴ τῶν μοναχῶν καὶ τῶν ἱερέων καὶ ζητῶντας τὸ ἀναμάρτητο, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ὑπάρχει μόνον στό Θεό, ἐνῶ στοὺς ἀνθρώπους δὲν ὑπάρχει ἐκεῖνος πού τὸ ἔχει κατορθῶσαι. Τονίζει ὁ ἅγιος πὼς πρέπει νά δίνουμε μεγάλη βαρύτητα νά μὴν ἀκουμπᾶμε «τῶν κατὰ γνώμην ἀδικημάτων», δηλ. σέ ἁμαρτήματα πού διαπράττουμε μέ ἐπίγνωση καὶ νά φροντίζουμε νά μὴν περιπίπτουμε σέ πολλὰ ἀκούσια ἀδικήματα. Τό πρῶτο εἶναι γνώρισμα εὐαγοῦς ψυχῆς καὶ τὸ δεύτερο εἶναι σημεῖο ἀνθρώπου πού θέλει νά πλησιάσει τὸ Θεό. Τό λιγότερο πού μποροῦν νά κάνουν καὶ εἶναι εὐκόλο στοὺς πολλοὺς, «τό μὴ ἐπὶ μήκιστον ἐμμένειν τοῖς ἁμαρτήμασι», νά μὴν παραμένουν γιά πολὺ χρόνον στά ἁμαρτήματα. Σάν νά ἔλεγε ὁ ἅγιος πὼς πρέπει νά εἴμαστε εὐχαριστημένοι, ἐάν οἱ ἱερεῖς μας συνειδητοποιήσουν τὰ ἁμαρτήματά τους καὶ γρήγορα ἀπαληλαγοῦν ἀπ' αὐτά. Ὑπάρχουν ἱερεῖς ἀγωνιζόμενοι μέ συνέπεια στήν καθημερινή τους διακονία καὶ ὑπάρχουν καὶ ἱερεῖς «πάντοημοι», τοημτίες, δηλ. θρασεῖς, πού εἶναι ἱκανοὶ γιά ὄλα. Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ· «ἔστωσαν ὑμῶν αἱ ὀσφύες περιεζωσμένοι καὶ οἱ ῥύχνοι καιόμενοι» (Λουκ. 12, 35), εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἐπίκαιρος σέ κάθε ἐποχὴ γιά τοὺς κληρικούς. Ὁ ἱερέας διαρκῶς ἀγωνίζεται νά ἐνεργοποιήσῃ στό μέγιστο τὸ ὑψηλὸ χάρισμα τῆς ἱερωσύνης μαζί μέ τὰ προσωπικὰ χαρίσματα, πού τοῦ ἔχει δώσει ὁ Θεός. Ἀκόμη ὁ ἀποστολικὸς λόγος «γύμναζε σεαυτὸν πρὸς εὐσέβειαν» (Α' Τιμ. 4, 7) καὶ «τοῦτο γάρ ποιῶν καὶ σεαυτὸν σώσεις καὶ τοὺς ἀκούοντάς σου» (δ.π. στίχ.16), καταδεικνύουν τὸ συνεχὴ ἀγῶνα, πού χρειάζεται νά κάνει ὁ κληρικός, γιά νά μπορέσει νά ἔχει μιὰ θεοφιλή καθημερινή διακονία. «Τό χάρισμα τῆς ἱερωσύνης δὲν ἐξαγιάζει τὸν ἱερέα, ἐάν ὁ ἴδιος δὲν τὸ ἀναζωπυρῶνει μέ τὸν πνευματικὸ ἀγῶνα, τὸν ὁποῖο ἰσοβίως πρέπει νά διεξάγει», γράφει ἓνας σύγχρονος Πρεσβύτερος.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, τέτοιοι ἄρχιερεῦς πραγματικά μᾶς ἔπρεπε, ἅγιοι, ἄκακοι, ἀμόλυντοι, χωρισμένοι ἀπό τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ὑψωμένοι τώρα ἐπάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἀνάγκη, ὅπως οἱ ἄρχιερεῖς, νὰ προσφέρῃ θυσίας κάθε ἡμέραν, πρῶτα διὰ τὰς δικὰς του ἁμαρτίας καὶ ἔπειτα διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ· αὐτὸ τὸ ἔκανε μιά γιὰ πάντα, ὅταν προσέφερε τὸν ἑαυτόν του. Ὁ νόμος ἐγκαθιστᾷ ἄρχιερεῖς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀδυναμίας. Τὰ λόγια ὅμως τοῦ ὄρκου, πού ἐδόθηκε ὕστερα ἀπὸ τὸν νόμον ἐγκαθιστοῦν αἰωνίως τὸν Υἱόν, τὸν τέλειον. Τὸ βασικόν σημεῖον τῶν ὄσων λέγομεν εἶναι τοῦτο: **ὅτι ἔχομεν ἓνα τέτοιον ἀρχιερέα**, ὁ ὁποῖος ἐκάθησε εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλῶσύνης εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὅπου ὑπηρετεῖ τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων καὶ τὴν σκηνὴν τὴν ἀληθινὴν, τὴν ὁποῖαν ἔστησεν ὁ Κύριος καὶ ὄχι ἄνθρωπος.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλια, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Πῶς πρέπει νὰ βλέπουμε τὸν Ἱερέα μας;

Ὁ πολλὸς ὁ κόσμος καὶ μάλιστα οἱ πιστοὶ θέλουν τὸν Ἱερέα τους νὰ εἶναι ἄμπετος, ὄσιος, ἄκακος, φιλόανθρωπος, ὑπομονετικὸς καὶ ἀμνησίκακος. Πράγματι ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι ἓνας Ἱερέας. Ὁ Ἐπίσκοπος ὀφείλει νὰ κάνει σωστὲς ἐπιλογὲς προκειμένου νὰ χειροτονήσῃ Ἱερεῖς. Ἡ πραγματικότητα ὅμως εἶναι λίγο διαφορετικὴ. Στὶς τάξεις τῆς Ἱερωσύνης δὲν μπαίνουν ἄνθρωποι τέλειοι πνευματικά, ἀλλῆλὰ πρόσωπα ἀγωνιζόμενα πού ἔχουν τίς ἀτελειές τους, ζητᾶνε κι αὐτὰ τὸ ἔλλειος τοῦ Θεοῦ καὶ κάνουν προσπάθειες νὰ κόψουν τὰ διάφορα πάθη τους. Ἡ Θεία Χάρη θὰ τοὺς τελειοποιήσῃ καὶ θὰ ἀναπληρώσῃ τὰ ὑστερήματά τους. Δὲν μιλάει γιὰ ἀσυνείδητους ἀνθρώπους, ἀλλῆλὰ γιὰ ἀγωνιστὲς πού ἔχουν ἐπίγνωση τῶν ἀτελειῶν τους. Οἱ πιστοὶ δὲν πρέπει νὰ βλέπουν στό πρόσωπο τοῦ Ἱερέα τους ἓνα θαυματοῦργό ἄνθρωπο, ἀλλῆλ' ἓναν ἀγωνιστὴ, ὅπως ἀγωνίζονται ὅλοι μέσα στὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ Ἱερέας ἀγωνίζεται περισσότερο. Χρειάζεται ὁ Ἱερέας τίς προσευχὲς τῶν πιστῶν καὶ τὴ χάριν τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἔργο του. Ἡ ἄστοχη κριτικὴ ἐναντίον τῶν Ἱερέων δὲν ὠφελεῖ. Μᾶλλον σκανδαλίζει τοὺς ἀστήρικτους πνευματικά. Ἄς εὐχνηθοῦμε νὰ στερεωθοῦν ὅλοι οἱ κληρικοί μας καὶ νὰ προοδεύσουν πνευματικά. Ἀμήν.

† Ὁ Ἐδερ. Ἰω.

13 Νοεμβρίου 2005: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ

Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου († 407).

Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. ζ΄ 26 - π΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 25 - 37.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 20 Νοεμβρίου, Θ΄ Λουκᾶ.

Ἀπόστολος: Γαλ. ς΄ 11-18 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιβ΄ 16-21.

Ἡ Ἱερωσύνη κατά τόν Ἅγ. Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο

Κατά τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο τό ὕψος καί ἡ περιεκτικότητα σέ χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης γίνονται φανερά στήν τέλεση τῶν ἄλλων Μυστηρίων ἀπό τοὺς ἱερεῖς. Αὐτοί, μολονοὶ παραμένουν στήν ἀνθρώπινή τους κατάσταση, μέ σάρκα καί ποικίλες ἀδυναμίες, ἀξιώνονται νά τελοῦν τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας καί μέ τήν Ἐπίκληση νά ἔρχεται τό ἴδιο τό ἅγιο Πνεῦμα στή «τίμια δῶρα», στήν «Θυσία», καί μετά στίς ψυχές τῶν πιστῶν. Διότι, μεταδιδόμενης τῆς θείας Εὐχαριστίας, μεταδίδεται καί ἡ θεία χάρις πού διά τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔρχεται στήν Εὐχαριστία. Στέκονται, ἄνθρωποι αὐτοί, πλῆσιον τῆς «ἀκέραιης» θεωμένης ἀνθρώπινος φύσεως τοῦ Χριστοῦ, ἔχουν ἐνώπιόν τους τόν Θυσιασθέντα Κύριο, βλέπουν μέ τά μάτια τῆς πίστεως, αἰμάσσονται τόν ἴδιο τόν Κύριο στόν ἄρτο καί τόν οἶνο, μέ τά σαρκικά τους χέρια προσφέρουν στοὺς πιστοὺς τόν Κύριο πού «κάθηται» «ἄνω» «μετά τοῦ Πατρός» καί συγχρόνως βρίσκονται στήν χέρια καί τὰ στόματα τῶν πιστῶν. Ὁ ἱερέας ἐνεργεῖ τόσο ὕψηλό καί θεῖο ἔργο, πού δέν μποροῦν οὔτε οἱ ἄγγελοι νά ἐνεργήσουν, ἐφόσον δέν ἔδωκε σ' αὐτοὺς ὁ Θεός τό τελεῖν τά Μυστήρια. Κι ἐνῶ συχνά ὁ Χρυσόστομος ἐπισημαίνει τήν ὡς πρός τά Μυστήρια ἀνωτερότητα τῶν ἱερέων, προκαλεῖ τοὺς μέν πιστοὺς νά βλέπουν τοὺς ἱερεῖς ὡς ἀγγέλους, τοὺς δέ ἱερεῖς νά γίνονται καθαροί ὡς ἄγγελοι (PG 48, 642). Αὐτό συμβαίνει, διότι οἱ ἄγγελοι διατήρησαν τήν καθαρότητα καί τήν ἀϋλότητα, πού εἶχαν κατά τήν δημιουργία τους.

Ἐπειδή τὰ πανίερα Μυστήρια ἀποτελοῦν «χάρις», μέ τήν ὁποία τό ἅγιο Πνεῦμα «ἠξίωσε» τόν ἱερέα, αὐτός ἀλλά καί ὁ πιστός μποροῦν πνευματικά νά «μετανίστανται» στόν οὐρανό. Μποροῦν, ἀπαλλασσόμενοι ἀπό σαρκικά διανοήματα, νά ζοῦν καί νά βλέπουν μέ τόν καθαρμένο τους νοῦ καταστάσεις οὐράνιας μακαριότητας, γεγονός πού συνιστᾷ δωρεά («φιλανθρωπία») τοῦ Θεοῦ σέ ὄσους ἀγωνίζονται πνευματικά.

(Ἀπό τήν ἔκδοσή μας «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος», τόμ. Β')

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμόνομο Δήμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱ. Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱ. Ἰασοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>